

— „Я вижъ го, дъртия! Осука издалечъ,
а . . . Бога ми, това не бе тъй само речъ.
Като кога Матей така да заговори ?
Или така ми се на мене само стори,
или —“ пошепна тукъ Войводата, глава
къмъ стария Белинъ извърналъ — „тезъ слова
съмъ чувалъ?“ А Белинъ усмихнатъ го спогледа
и смигна: „Туй не е неправа догoвeдa :
туй не е негово. Тукъ има пръстъ Младенъ.
Той . . .“

Но зачу се викъ, и спре се удивенъ
и сепнатъ стареца. Навалятъ се, натискатъ
и бълска вънъ: що имъ е гърло пискатъ
притиснати деца отвъдъ, мъже, жени
развикани се тамъ отбранятъ отстрани,
а други, качени по тронове, прави
гърлянатъ . . . Искаше Белина да добави,
но сблъсканъ съ другите, повлече се навънъ
и той. Бучеше тамъ камбанний вече звънъ
и клепалата се подире му преварятъ,
каточели едно презъ друго се надварятъ,
подбрани бозна де. На разний дворъ посредеъ
запреди беха вече юнаците, наредъ
таме до масата и знамето предъ нея
побито. Заедно за служба съ Попъ Матей
цялъ сонмъ свещенници набраха се и тамъ, —
и дълго Попъ Матей изтритий требникъ, самъ
и съ други заедно, прелистя, преобръща,
и къмъ Белина си дори веднъжъ обръща,
додето требника захвърли най-подиръ
и велегласно самъ той изгърлани: „Миръ
вамъ!“ И тържественно и гръмко подловиха
свещенниците вмигъ възгласътъ и на тиха
молитва свърнали, тъй като си е редъ,
занаизреждаха : изтежко най-напредъ
подхвана Попъ Матей и, сякаше подмама